

Dosarul nr. 2ra-1451/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (O. Ionașcu)

Instanța de Apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, A. Pahopol și V. Negru)

ÎNCHEIERE

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinînd admisibilitatea recursului declarat de către Cotovici Grigore,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Cotovici
Grigore împotriva Ministerului Justiției al R. Moldova, intervenienți accesorii
Consiliul municipal Chișinău, executorul judecătoresc Igor Doroftei cu privire la
constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii
judecătorești, încasarea prejudiciului material, repararea prejudiciului moral și
încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost
respinse apelurile declarate de către Cotovici Grigore și Ministerul Justiției al R.
Moldova, fiind menținută hotărîrea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău,
sediul Buiucani,

c o n s t a ț ă:

La 13 aprilie 2017, Cotovici Grigore a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției al R. Moldova, intervenienți accesorii Consiliul
municipal Chișinău, executorul judecătoresc Igor Doroftei cu privire la constatarea
încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești,
încasarea prejudiciului material, repararea prejudiciului moral și încasarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor reclamantul a indicat că este veteran de război, a
participat la lupte pentru apărarea independenței și integrității teritoriale a
Republicii Moldova și activează în cadrul Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova din anul 1992.

Cotovici Grigore a menținut că în baza Legii cu privire la poliție nr. 416 din
18 decembrie 1990, Legii cu privire la veterani nr. 190 din 8 mai 2003, Codului cu
privire la locuințe și Regulamentului cu privire la modul de acordare a încăperilor
de locuit, s-a adresat cu o cerere Primăriei mun. Chișinău și Consiliul municipal
Chișinău, în privința asigurării cu spațiu locativ.

Prin răspunsul parvenit de la Direcția Generală locativ-comunală și amenajare
a Consiliului municipal Chișinău, i s-a comunicat că Direcția a examinat petiția
referitoare la asigurarea cu spațiu locativ și avînd în vedere că în mun. Chișinău s-a

creat o situație extrem de dificilă în acest sens, din lipsa de surse financiare și spațiu locativ disponibil, Primăria mun. Chișinău nu poate soluționa problema respectivă.

S-a mai precizat că deoarece nu a fost asigurat cu spațiu locativ de către autoritățile publice locale conform legislației în vigoare, a fost nevoit să acționeze Consiliul municipal Chișinău în instanța de judecată.

Ulterior, prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005, Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să-1 asigure pe Grigore Cotovici și membrii familiei acestuia cu spațiu locativ conform normelor legislației în vigoare, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 aprilie 2006, a fost respins apelul declarat de Consiliul municipal Chișinău și menținută hotărârea primei instanțe, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție din 27 septembrie 2006, a fost respins și recursul declarat de Consiliul municipal Chișinău, cu menținerea în vigoare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 5 aprilie 2006 și hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005.

Reclamantul a specificat că odată cu intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești menționate, s-a adresat cu cerere către executorul judecătoresc Doroftei Igor, prin care a solicitat executarea acesteia în conformitate cu Codul de executare al RM și legislația în vigoare, iar prin încheierea executorului judecătoresc Doroftei Igor nr. 5-305/06 din 12 iunie 2006 cu privire la primirea spre executare a documentului executoriu și intentare a procedurii de executare, s-a dispus intentarea procedurii de executare, obligînd Consiliul municipal Chișinău să execute decizia menționată odată cu primirea prezentei încheieri.

Conform răspunsului parvenit de la Primăria mun. Chișinău, inclusiv și prin răspunsul nr. 8-672 din 25 februarie 2008, executorului judecătoresc Doroftei Igor, i-a fost adus la cunoștință că executarea hotărârii instanței de judecată nu este posibilă din cauza lipsei spațiului locativ liber în mun. Chișinău.

La cererea debitorului Cotovici Grigore din 17 februarie 2009, prin încheierea executorului judecătoresc din 23 septembrie 2009, în scopul asigurării documentului executoriu, prin care Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să-i acorde spațiu locativ creditorului urmăritor Cotovici Grigore, a fost aplicat sechestrul pe un apartament cu trei odăi din blocul locativ situat pe str. Liviu Deleanu, nr. 9/2, mun. Chișinău.

Cotovici Grigore mai invocă că prin hotărârea Judecătoriei Grigoriopol, sediul mun. Chișinău din 15 aprilie 2009, a fost respins recursul declarat de Primăria mun. Chișinău și Consiliul municipal Chișinău și menținută încheierea contestată din 23 februarie 2009, însă, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2009, recursul acestora a fost admis, fiind casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care contestația depusă de Primăria mun. Chișinău și Consiliul municipal Chișinău împotriva încheierii Oficiului de Executare Centru mun. Chișinău din 23 februarie 2009 a fost admisă, cu anularea acesteia, ca fiind ilegală.

La 29 aprilie 2010 și 8 aprilie 2011, debitorii Primăria mun. Chișinău și Consiliul municipal Chișinău au fost somați repetat de către executorul judecătoresc, să-și execute obligația conform dispoziției documentului executoriu nr.2-2071/05 din 14 decembrie 2005, eliberat de Judecătoria Centru mun. Chișinău, la care aceștia, conform comunicatului nr. 08-2718 din 13 mai 2010 și nr.08-2068 din 19 aprilie 2011, au informat executorul judecătoresc precum că la

momentul actual executarea hotărârii instanței de judecată nu este posibilă din lipsa spațiului locativ liber în mun. Chișinău. Din acest motiv, la 24 octombrie 2010, în scopul asigurării executării documentului executoriu, reclamantul a solicitat aplicarea sechestrului pe ap. 32 din str. Corolenco, nr. 5, mun. Chișinău, care a și fost aplicat prin încheierea executorului judecătoresc din 4 noiembrie 2011, cu interzicerea debitorului emiterea a cărorva dispoziții asupra bunului urmărit.

Ulterior, prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 2 martie 2012, a fost respins recursul Primăriei mun. Chișinău și menținută încheierea executorului judecătoresc Doroftei Igor nr. 064- 31/2011 din 4 noiembrie 2011, care ulterior, însă, a fost casată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2012.

Reclamantul a punctat că toate eforturile întreprinse conform legislației în vigoare în vederea realizării dreptului lezat au fost soldate cu eșec.

S-a mai specificat că la 1 decembrie 2012, dînsul a înaintat către CEDO o cerere în conformitate cu art. 34 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, precum și art. 45 și 47 ale Regulamentului Curții, înregistrată cu nr. 80455/12, Cotovici c/Moldovei, invocîndu-se încălcarea art. 6 al Convenției, adică a dreptului la un proces echitabil și dreptul la protecția proprietății, prevăzut de art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției, prin neexecutarea hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 aprilie 2006 și decizia Curții Supreme de Justiție din 27 septembrie 2006.

Prin scrisoarea Curții din 28 februarie 2013, reclamantul a fost informat că la 1 iulie 2011 în Republica Moldova a intrat în vigoare Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Curtea a declarat cererea reclamantului ca fiind inadmisibilă, considerînd că în acest caz, urmează a fi făcut uz de noul remediu intern în scopul restabilirii drepturilor încălcate.

Reclamantul a specificat că a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, în condițiile Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, iar, prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 20 februarie 2013, a fost admisă parțial acțiunea depusă de el împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor al RM, Consiliul municipal Chișinău, executor judecătoresc Igor Doroftei, cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, fiind constatat faptul încălcării dreptului său la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și de violare a drepturilor prevăzute de art. 6 și 13 a CEDO și art. 1 al Protocolului Adițional nr. 1 la CEDO de către Statul - Republica Moldova și dispusă încasarea de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al RM, în beneficiul său a sumei de 20000 lei cu titlu de prejudiciul moral. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2013, au fost respinse apelurile declarate de Cotovici Grigore și Ministerul Justiției al R.Moldova, cu menținerea hotărârea primei instanțe, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 11 septembrie 2013, recursurile declarate de Ministerul Justiției al RM și Cotovici Grigore au fost declarate inadmisibile.

S-a indicat că hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie

2005, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 aprilie 2006 rămîne a fi neexecutată pînă în prezent, motiv din care la 4 iunie 2014, reclamantul a depus în repetat cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM în condițiile Legii Republicii Moldova nr.87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești.

Ulterior, prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 1 septembrie 2014, acțiunea a fost admisă în parte, fiind constatată încălcarea drepturilor sale subiective și încasată suma de 3 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, precum și suma de 20 000 cu titlu de prejudiciu material cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărîrii emise de Judecătoria Centru mun. Chișinău la 14 decembrie 2005, în perioada 20 februarie - 4 iunie 2014, în rest pretențiile acțiunii au fost respinse ca neîntemeiate, soluția dată în acest sens fiind menținută ulterior prin decizia Curții de Apel Chișinău nr.2a-4496/14 din 28 ianuarie 2015 și prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 iunie 2015.

Repetat s-a adresat la CEDO cu o cerere prin care pretinde încălcarea drepturilor sale prevăzute de art.6 al Convenției și art.1 al Protocolului Adițional nr. 1 al Convenției, invocînd în acest sens neexecutarea hotărîrii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 aprilie 2006 și decizia Curții Supreme de Justiție din 27 septembrie 2006, iar prin scrisoarea CEDO din 24 septembrie 2015, reclamantul a fost informat, că la 24 septembrie 2015 CEDO a adoptat Decizia în cauza lui Texgal Aurica S.A. c. Moldovei (cererea nr. 16000/10) și altele 60 cereri, printre care și cererea nr. 69759/13 depusă de Cotovici c/Moldovei și care au fost conexe și comunicate Guvernului Republicii Moldova.

A mai specificat reclamantul că deoarece în continuare hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2006, rămîne neexecutată pînă în prezent, notează despre depunerea la 9 decembrie 2015, a unei noi cereri de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, în condițiile Legii Republicii Moldova nr. 87 din 21 aprilie 2011, soldată cu pronunțarea de către Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, la 16 februarie 2016, a hotărîrii, prin care acțiunea a fost admisă parțial, fiind constatat faptul încălcării dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărîrii și a dreptului privind protecția proprietății și încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al RM în beneficiul său echivalentul bănesc pentru compensarea prejudiciului moral în mărime de 2 000 lei și prejudiciul material în mărime de 31 400, iar în total 33 400 lei, în rest pretențiile acțiunii au fost respinse ca neîntemeiate. Drept rezultat al cererilor de apel și recurs depuse de Cotovici Grigore și partea adversă, a fost pronunțată decizia Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016, prin care apelurile au fost respinse și încheierea Curții Supreme de Justiție din 28 septembrie 2016, prin care recursurile declarate au fost considerate inadmisibile.

Cotovici Grigore a indicat că potrivit practicii Curții Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, hotărîrea judecătorească nu se finalizează cu pronunțarea, ci cu executarea ei, în acest sens se aduc ingerințe drepturilor sale prevăzute de art. 6 CEDO.

Consideră reclamantul că Consiliul municipal Chișinău și Guvernul Republicii Moldova nu au întreprins nici o măsură în vederea executării

documentului executoriu vizat, iar pînă în prezent, reclamantul se află într-o stare continuă de imposibilitate de realizare a drepturilor sale la executarea hotărîrii judecătorești irevocabile și apreciază că organele statale manifestă un tratament discriminatoriu față de el.

Solicită Cotovici Grigore constatarea încălcării drepturilor sale subiective prevăzute de art. 6 și 13 a Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art. 1 al Protocolului 1 adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărîrii Judecătoriai Centru mun. Chișinău din 14 decembrie 2005, în perioada 5 noiembrie 2015 – 30 aprilie 2017, încasarea din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al RM, în beneficiul său a sumei de 50000 lei cu titlu de prejudiciul moral și a sumei de 38000 lei cu titlu de prejudiciul material, suportat pentru plata chiriei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 277 lei suportați pentru multiplicarea anexelor la cerere și în sumă de 3000 lei pentru asistență juridică

Prin hotărîrea din 26 iulie 2017 a Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Cotovici Grigore împotriva Ministerul Justiției al R. Moldova, intervenienți accesorii Consiliul municipal Chișinău, executorul judecătoresc Igor Doroftei cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, încasarea prejudiciului material, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

S-a constatat încălcarea drepturilor subiective ale lui Cotovici Grigore garantate de art. 6 a Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art. 1 al Protocolului 1 Adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, cauzată prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărîrii emise de judecătoria Centru mun. Chișinău la 14 decembrie 2005 în pricina civilă nr. 2-2071/05, în perioada 5 noiembrie 2015 pînă la 30 aprilie 2017.

S-a dispus încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Cotovici Grigore a sumei de 3000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 38 000 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărîrii emise de Judecătoria Centru mun. Chișinău la 14 decembrie 2005, în pricina civilă nr. 2-2071/05, în perioada 05 noiembrie 2015 pînă la 30 aprilie 2017 și suma de 3000 lei cu titlu de cheltuieli de judecare a pricinii legate de plata serviciilor de asistență juridică. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate (f.d. 125, 240-250, vol. I).

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond, la 28 iulie 2017, Cotovici Grigore a contestat-o cu apel solicitînd admiterea acestuia, casarea în parte a hotărîrii Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 26 iulie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

La 31 iulie 2017, Ministerul Justiției la RM a declarat apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitînd admiterea cererii de apel, casarea hotărîrii Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 26 iulie 2017, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Cotovici Grigore și Ministerul Justiției al R. Moldova, fiind menținută hotărîrea din 26 iulie 2017 a Judecătoriai Chișinău, sediul

Buiucani (f.d. 38, 39-58, vol. II).

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural, în consecință adoptînd o hotărîre întemeiată.

Invocînd ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 14 mai 2018, Cotovici Grigore a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului s-a invocat că atît instanța de apel, cît și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a pricinii, fiind încălcate normele de drept procedural.

Totodată, recurentul a mai specificat că fiecare stat trebuie să asigure funcționarea unor instrumente juridice care să fie adecvate și suficiente pentru a asigura executarea obligațiilor pozitive care revin statului.

Potrivit art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs constată că la dosar nu sunt atașate probe care ar certifica data recepționării de către recurent a copiei deciziei recurate.

Prin urmare, Colegiul consideră că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 20 iunie 2018, în adresa intimațiilor a fost expediată copia recursului, însă pînă la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile invocate în recurs.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Materialele cauzei certifică faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificînd încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și avînd în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bunei-administrări a justiției (a se vedea, mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Erfar – Avef, ibidem, parag. 41, Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Trevisanato v. Italia, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, Sturm v. Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în

limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Cotovici Grigore a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 8 mai 2018 în baza articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din același cod.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată/procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurenții a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat, în special asupra condițiilor prelevării apelor uzate.

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile recurentului Cotovici Grigore nu dezvăluie nici o aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, Petrovic v. Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm v. Luxemburg, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, inter alia, Helle v. Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 55; Latourniere v. Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen v. Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Benjamin Nersesyanyan, ibidem, parag. 23 – 24; Akaki Tchaghiashvili, ibidem, parag. 34 sau Papaioannou v. Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Cotovici Grigore nu ridică probleme

de drept și nu pot fi acceptate spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune

Recursul declarat de către Cotovici Grigore se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Iuliana Oprea